

ROZHODNUTÍ VELITELE — ZÁKLAD VELENÍ

Bojové zkušenosti válečných let a praxe vojenských cvičení potvrzují, že ke splnění soudobých požadavků na rozhodnutí je třeba především hlubokých znalostí, zkušeností a vůle velitelů a štábů. Současně nabývá na významu i dostatečně přesné předvídání obsahu rozhodnutí — to je takového okruhu otázek, na které je třeba dát jednoznačnou a úplnou odpověď. Z toho vyplývá, že v práci velitele a štábu budou důležitou úlohu hrát i další vědy jako psychologie a matematika.

Z charakteru soudobého boje vyplývá, že jednu z rozhodujících rolí bude hrát čas, který bude mít velitel a štáb k přípravě rozhodnutí. Dnes více než kdy jindy musí velitel a štáb počítat s příkrým rozporům mezi potřebou času k přípravě rozhodnutí a faktickým časem, který mají k dispozici.

Proto je naléhavým úkolem stále zdokonalovat obsah a metodiku přípravy rozhodnutí, dále zefektivňovat způsoby jeho doručení podřízeným a stále hledat nejlepší formy a metody jeho splnění.

I přes potíže, spojené s popisem chování a rozhodování člověka (velitele, příslušníka štábu), pokouší se teorie velení normativním způsobem vytvářet racionální schéma rozhodování velitele. Z něho bychom mohli na základě analýzy základních vztahů objasnit racionální způsob předvídání a pak vytvořit zprostředkující článek mezi skutečným rozhodováním velitele a simulací tohoto procesu jinými prostředky.

Výsledkem těchto snah je zatím formulace některých základních principů rozhodování:

a) Princip uvědomění si možnosti rozhodovat, jehož využití nám odhaluje nejenom možnost, ale také smysl rozhodování, časové a prostorové body, kde a kdy má (musí) k rozhodování dojít. Význam tohoto principu je zvláště v období vedení boje, kdy velitel bude často — v reakci na vývoj situace — upřesňovat dříve přijaté nebo přijímat nové rozhodnutí;

b) Princip hledání a nalezení možných variant — vyžaduje stanovení všech možných variant rozhodnutí nejen pro zahájení bojové činnosti, ale také pro její možný vývoj. Přesto, že se velitel rozhodne pak pro jednu — hlavní variantu rozhodnutí, je povinen všechny ostatní možné varianty řešit při organizaci současnosti;

c) Princip volby rozhodnutí není dosud v potřebné míře rozpracován, zvláště nejsou ověřena dostatečná a úplná kritéria. Rozhodující roli zde dosud hraje subjekt (velitel a štáb), jeho znalosti a zkušenosti, ale také smélost, rozhodnost, vůle a další charakterové vlastnosti lidí. Tento princip navazuje na předešlý;

d) Princip racionality rozhodování dovoluje určit především kvalitu rozhodnutí na základě toho, jak dané rozhodnutí zajišťuje optimální cestu ke splnění bojového úkolu. Je úzce spjat s dialektikou dvou tendencí — optimalizací rozhodnutí

a hospodárným (účelným, maximálně přístupným) použitím daných sil, prostředků a času ke splnění bojového úkolu;

e) Princip užitku navazuje na předchozí princip a v podstatě vyjadřuje, jak je hodnocen stanovený cíl bojové činnosti, podle jakých kritérií, z jakých důvodů. Zatím neexistuje univerzální hodnotový systém, a proto se v teorii i praxi velení vychází z toho, jak přijímané rozhodnutí přispívá ke splnění zámyslu nadřízeného a odpovídá-li silám a prostředkům obou stran;

f) Princip subjektivní pravděpodobnosti vyplývá ze snahy člověka předvídat účinky svých jednání — tedy i rozhodování — a také z nedostatku informací k přípravě rozhodnutí. Hlubší poznání tohoto principu by nám umožnilo zdokonalit proces a obsah přípravy rozhodnutí tak, aby se subjektivní pravděpodobnost správnosti přijímaného rozhodnutí přibližovala pravděpodobnosti objektivní;

g) Princip doplňování zkušeností vychází z toho, že rozhodování velitelů a práce štábů se stále zdokonaluje a obohacuje na základě získaných zkušeností. Proto se i nadále zvyšuje úloha přípravy velitelů a štábů, kde se mohou získané zkušenosti předat širokému okruhu funkcionářů.

Uvedené principy chápou jako ideální stav, který se opírá o dosud neúplně zpracované teoretické koncepty.

Základem velení je rozhodnutí velitele. Velitel plně odpovídá za řízení podřízených vojsk a za splnění stanovených úkolů. To od něho vyžaduje velké organizační schopnosti, důkladnou znalost bojových prostředků a charakteru soudobého boje, pevnou vůli a osobní statečnost, neustálou znalost situace, umění předvídat průběh událostí, rychle se rozhodovat a svá rozhodnutí důsledně uskutečňovat. Práce velitele a štábu musí být tvůrčí, vysoce organizovaná a pružná.

Velitel se rozhoduje samostatně, přičemž v plné míře využívá své zástupce a štáb k přípravě podkladů, propočtů a návrhů. Obsah rozhodnutí stanoví Polní řád, čl. 53 a podrobně rozpracovává v jednotlivých státech podle druhů boje.

Je-li na přípravu rozhodnutí velmi málo času, pak velitel řeší jen nejdůležitější části rozhodnutí (zámysl činnosti a bojové úkoly) a ostatní opatření řeší štáb a náčelníci je předkládají veliteli ke schválení. Tento způsob práce bude i do budoucna stále typičtější. Z toho vyplývá, že práce každého důstojníka štábu je velmi odpovědná. Na spolehlivosti a přesnosti práce štábu do značné míry závisí

nejen vlastní obsah rozhodnutí, ale i způsob jeho realizace.

Obsah rozhodnutí můžeme v obecné rovině stanovit pro všechny druhy boje, avšak různost plnění úkolů si vyžaduje specifikovat jeho prvky pro každý druh boje zvlášť. Proto při rozboru obsahu jednotlivých prvků rozhodnutí kladu důraz na rozbor obsahu rozhodnutí pro útok z chodu. Pochopení této základní varianty umožní řešit přípravu rozhodnutí v libovolné situaci, neboť základní obsah pro jednotlivé druhy boje řeší Polní řád v příslušných státech.

Zámysl činnosti v podstatě vyjadřuje hlavní, vedoucí myšlenku velitele, jak splnit stanovený úkol a v obecnější rovině i síly a prostředky a způsoby jeho plnění. Proto je zámysl činnosti jádrem, základem celého rozhodnutí k boji a kostrou modelu příští bojové činnosti. Na jeho základě se stanoví obsah ostatních částí rozhodnutí a v jeho duchu se připravují dílčí plány a činnost samotných vojsk. Aby mohl zámysl činnosti plnit tuto funkci, je třeba v něm přesně a konkrétně specifikovat tyto otázky:

a) Jakého nepřítele, jakými silami a prostředky a v jakém pořadí ho předpokládá velitel zničit? Odpověď na dané otázky je zásadní, neboť konečného cíle každého boje nemůžeme dosáhnout pouze jedním, i když mohutným prostředkem, nebo jedním krátkým úderem. Celkový úkol v jakémkoliv druhu boje je třeba vždy rozdělit podle cíle, místa (čar) a času na řadu postupně plněných mezilehlých úkolů a pro jejich splnění vytvořit odpovídající uskupení sil a prostředků s využitím různých způsobů boje. Při organizaci útoku jsou takovými úkoly zpravidla bližší a následující úkol, úkol dne, směr dalšího útoku apod. Přitom se každý tento dílčí bojový úkol může dále rozčlenit na řadu ještě menších úkolů ve spojení s ničením nepřítele (operných bodů, palebných prostředků, míst velení, průlom mezilehlých čar, překonání vodních překážek, odražení protiztečí apod.). V obraně takového dělení bojového úkolu není sice typické, ale přesto můžeme v zámyslu vyjádřit způsob a postup ničení nepřítele podle pravděpodobných směrů jeho útoku na přístupech k obraně, při rozvinování ke zteči a při jeho vklínění do vlastní obrany. Jak v útoku, tak i v obraně je důležité v zámyslu přesně stanovit, na jaké objekty nepřítele budou použity hlavní prostředky — zbraně hromadného ničení.

b) Kde volit směr hlavního úderu (za útoku), soustředit hlavní úsilí (v obraně)?

Tento úkol vyplývá ze základního principu soudobého boje — nerozptylovat rovnoměrně síly a prostředky po celé frontě, ale soustředit je na rozhodujícím směru, kde dosáhnout výrazné převahy nad nepřítelem (dostatečnou hustotu sil a prostředků v obraně) k dosažení vítězství.

c) Jak uspořádat bojovou sestavu a jaký způsob manévru volit v průběhu boje? Odpověď na tyto otázky je v úzké spojitosti s předešlými. Je naplněním předešlých částí zámyslu a završuje organizační stránku — jakou bojovou sestavu ke splnění úkolu vytvořit a způsob manévru vojsk v průběhu boje (zasazení druhého sledu, použití výsadku, vyslání předsunutého odřadu apod.).

Takto je vhodné přistupovat ke tvorbě zámyslu činnosti. Jak vidíme, není nutné se zabývat druhořadými otázkami. Současně však je třeba připomenout, že ani snaha po neodůvodněné stručnosti či zaměření se jen na jednu část zámyslu nemůže vést ke správnému a úplnému pochopení zámyslu podřízenými.

Bojové úkoly podřízených stanovíme na základě zámyslu činnosti, vycházejí z něj a v podstatě míře jej naplňují. Podstata obsahu termínu „bojový úkol“ sestává především v určení nepřítele, kterého máme zničit nebo umlčet palbou a úderem vojsk prvního sledu, druhého sledu (vševojskové zálohy), činností druhých vojsk apod. Protože boj vedeme v konkrétním prostoru a čase, je další organizační částí bojového úkolu stanovení lhůty pohotovosti, začátku a doby jeho splnění a místo (prostor, čára) činnosti. Takovýto přístup k obsahu bojového úkolu má velký teoretický i praktický význam. Umožňuje přesně formulovat obsah bojového úkolu a současně nedopustit zadávání druhořadých úkolů a tím také ušetřit čas jak při přípravě rozhodnutí, tak i při jeho doručení a ujasnění podřízenými.

Např. při útoku z chodu se motostřeleckým a tankovým útvarům (jednotkám) prvního sledu stanoví posilové prostředky, pochodové osy, čára zteče, jakého nepřítele a kde zničit, jakou čáru a dokdy ovládnout jako bližší úkol (následující úkol), směr dalšího útoku, doba pohotovosti, rozhraní vlevo, popř. rozmístění hlavního místa velení, čáry rozvíjení a čára bezpečnostní vzdálenosti.

Analogicky stanovíme bojové úkoly i ostatním prvkům bojové sestavy s přihlédnutím k jejich bojovým možnostem, místu a úloze při plnění bojového úkolu.

Při stanovení bojových úkolů je však nezbytné přihlídnout ke **způsobu součinnosti**.

Rozdělení „bojových úkolů“ a „způsobu součinnosti“ jako jednotlivých částí rozhodnutí je jen pomyslné. Vždyť stanoví-li velitel jakého nepřítele, kde a dokdy zničit, pak tím současně určuje i základní otázky součinnosti, jejíž podstata spočívá ve sladění úsilí a činnosti vojsk podle cíle (úkolů), času a místa (čar, prostorů, směrů). Stupeň podrobnosti způsobu součinnosti na různých stupních velení a v různých druzích boje závisí na mnoha faktorech, jako je charakter bojového úkolu, doba jeho splnění, podmínky terénu, úroveň připravenosti a naplněnosti vojsk, apod. Proto velitel a štáb musí přistupovat k tomuto úkolu tvůrčím způsobem. Z jedné strany se musí snažit, aby podřízená vojska bojovala jako přesně sladěný jednotlivý organismus a předešla nepřítele v zahájení palby a úderu. Na druhé straně nebudeme považovat za normální takovou praxi, kdy se velitelé snaží řešit všechny detaily, i ty, které jsou v pravomoci podřízených. Tento způsob nejen že svazuje aktivitu podřízených, ale nemusí také v plné míře odpovídat situaci, kterou podřízení ve svém pásmu zpravidla znají podrobněji než nadřízený.

Obdobný přístup zvolíme i při **organizaci velení**. Také zde je třeba počítat s harmonickým skloubením principů nedílné velitelské pravomoci a centralizace velení se samostatností, iniciativou a tvůrčí činností štábů a podřízených velitelů.

Splnění těchto zásad umožňuje široce využít tvůrčích schopností velitelů a štábů všech stupňů velení, vytvořit mezi nimi zdravé psychologické klima a hlavně — zvýšit zdůvodněnost rozhodnutí, zkrátit čas na jeho přípravu a doručení do vojsk, vyčlenit podřízeným co nejvíce času na přípravu k boji a tak vytvořit příznivé podmínky ke splnění bojového úkolu.

V podstatě se v soudobých podmínkách požaduje, aby rozhodnutí bylo v souladu s těmito **požadavky**:

1. Přijaté rozhodnutí musí odpovídat zákonitostem soudobého boje a podmínkám konkrétní bojové situace. Toho se dosahuje respektováním objektivních zákonitostí a principů, jako je soustředění sil a prostředků na rozhodujícím směru, stanovením bojových úkolů, které odpovídají reálným silám a prostředkům a přesným propočtem kvalitativního poměru sil obou stran;

2. Rozhodnutí musí vycházet ze zámyslu nadřízeného velitele. Tento požadavek je založen na tom, že obdržený úkol je částí celkového úkolu nadřízeného stupně velení. Z toho plyne, že přijímané rozhodnutí je organizační částí rozhodnutí

nadřízeného velitele. Proto je nezbytné hluboce a správně pochopit zámysl nadřízeného a zabezpečit soulad přijímaného rozhodnutí s tímto zámyslem;

3. Rozhodnutí musí být úplné, stručné a jasné. Přesnost a úplnost rozhodnutí charakterizuje především sladěnost zámyslu činnosti a bojových úkolů vojsk. Stručnost rozhodnutí umožňuje, aby si jej podřízení rychle a přesně osvojili. Srozumitelnost použitých formulací vylučuje možnost nejednotného pochopení rozhodnutí podřízenými, vstěpuje jim důvěru v úspěšné splnění stanoveného úkolu a rozvíjí jejich rozhodnost a iniciativu.

Rozhodnutí je základem velení nejen

proto, že jsou v něm obsaženy všechny základní otázky přípravy a vedení příštího boje, ale také proto, že je do určité míry modelem tohoto boje, který byl vytvořen na základě hlubokého ujasnění úkolu, všestranného zhodnocení situace a širokého posouzení všech podmínek obou bojujících stran. Rozhodnutí je také oním základem, který je dále při plánování bojové činnosti podrobně rozpracováván ve stanovených dokumentech a při dalších činnostech velitele a štábu. V průběhu vedení boje se činnost vojsk upřesňuje ke splnění bojového úkolu, tj. především ke splnění přijatého rozhodnutí, k jeho realizaci.

Metodika přípravy rozhodnutí

Přijetí zdůvodněného a včasného rozhodnutí v mnohém závisí na metodice jeho přípravy. Pod metodikou v obecné rovině rozumíme souhrn způsobů a pořadí plnění libovolné práce, založených na objektivních zákonitostech činnosti a zabezpečujících dosažení stanoveného cíle. Použití této definice na proces přípravy rozhodnutí velitele k boji však vyžaduje některá vysvětlení.

Především jde o **tvůrčí práci**, neboť přijetí rozhodnutí je vždy spojeno s hledáním nových a neschématických způsobů zničení protistojícího nepřítele i úspěšného splnění bojových úkolů. Tato specifika se projevuje v tom, že každý boj se zpravidla organizuje v nové, změněné situaci a nikdy nebude přesnou kopií předchozích bojů. Za druhé — organizace boje bude probíhat zpravidla v omezeném čase a v tom případě jeho úspěch závisí také na pečlivé **organizaci práce velitele a štábu** při přípravě rozhodnutí. Na základě toho můžeme vyvodit, že **metodika přípravy rozhodnutí k boji je založena na objektivních zákonech a představuje souhrn způsobů a metod tvůrčího myšlení velitele a organizaci jeho společné práce se štábem při přípravě rozhodnutí.**

Jak na obsah samotného rozhodnutí, tak i na metodiku jeho přípravy mají vliv zvláště charakter obdrženého úkolu a nařízení nadřízeného pro přípravu k boji, vytvořená situace, čas na přípravu rozhodnutí a osobní vlastnosti velitele a jeho podřízených.

Metodika myšlení velitele při přípravě rozhodnutí k boji má dominující charakter nad všemi jeho činnostmi při velení vojskům. Totiž právě jen na veliteli závisí přijetí zdůvodněného rozhodnutí — tedy i prvopočátek budoucího úspěchu

v boji. Jeho myšlení od samého počátku přípravy rozhodnutí představuje vlastně tvorbu myšlenkového modelu příštího boje cestou neustálého srovnávání obdrženého úkolu s podmínkami jeho plnění, především s činností protistojícího nepřítele. K tomu je třeba, aby velitel a štáb dobře a včas znal bojovou situaci. Proces myšlení zahájí hlubokým studiem cíle bojové činnosti daného nadřízeným a ujasněním svého úkolu. Proto je vhodné a v praxi ověřené členit přípravu rozhodnutí do tří etap.

První etapa — ujasnění úkolu. Touto činností se rozumí proces myšlení velitele, zaměřený z jedné strany na hluboké pochopení zámyslu nadřízeného a z druhé strany na studium obsahu obdrženého bojového úkolu a ujasnění toho místa a úloh, které zaujímá jeho jednotka (úvar, svazek) při plnění úkolu nadřízeného. Správné a věcné pochopení úkolu a zámyslu nadřízeného a obdrženého bojového úkolu umožňuje veliteli získat přesnou představu o cíli příštího boje a způsobu použití prostředků nadřízeného, o době a způsobu plnění úkolu; ujasnit si požadavky na vlastní rozhodnutí a činnost podřízených vojsk. Kromě toho ujasnění úkolu vytváří i podmínky pro rychlé převzetí velení v průběhu boje při vyřazení místa velení nadřízeného, nebo pro samostatné rozhodování i při přerušení spojení a ve složitě a nepřehledné situaci.

Druhá etapa — hodnocení situace spočívá v poznání objektivních podmínek splnění bojového úkolu. Výsledkem této činnosti má být najít všechny faktory, které působí v kladném, nebo záporném smyslu na splnění bojového úkolu. Jed-

notlivými prvky hodnocení situace jsou nepřítel, vlastní vojska, sousedé, terén, radiální, chemická a biologická situace, hydrometeorologické podmínky, roční a denní doba, ekonomický a politický stav prostoru bojové činnosti.

Postup hodnocení jednotlivých prvků může být různý, je však třeba vycházet ze dvou základních momentů. Jde o vzájemný vliv mezi jednotlivými prvky hodnocení situace a stupeň důležitosti každého z nich v daných konkrétních podmínkách. Např. nemůžeme hodnotit radiální situaci bez dřívějšího zhodnocení počasí, nebo nepřítel a vlastní vojska oddělené od terénu. Také důležitost každého prvku může být rozdílná. Např. při pochodu bude mít značný vliv terén — komunikační síť, její hustota, kvalita a pochodové možnosti vojsk; při průlomu obrany — nepřítel a vybudování jeho obrany; při překonávání vodních překážek — jejich charakter, roční doba apod. Proto nemůžeme vytvořit jeden jediný postup při hodnocení situace, to by vedlo k chybnému myšlení a ve výsledku k nesprávnému rozhodnutí.

Závěry z hodnocení každého prvku situace mají zpravidla dvojaký charakter. Na jedné straně ukazují hlavní v daném prvku a jeho vliv na splnění obdrženého úkolu a na druhé straně určují konkrétní obsah odpovídajícího prvku rozhodnutí (kde vést hlavní úder, jak vytvořit bojovou sestavu apod.). Tyto dílčí závěry z každého prvku situace i k rozhodnutí se v procesu myšlení srovnávají mezi sebou i se závěry z ujasnění úkolu, přičemž se stále upřesňují a konkretizují. A tak každý prvek situace, nebo její skupina, má určitý vliv nejen na obsah rozhodnutí vcelku, ale i na jeho jednotlivé části. Tak např. z hlediska sousedů by bylo vhodné vést hlavní úder na pravém křídle sestavy, z hodnocení nepřítelů — ve středu bojové sestavy a z hodnocení terénu — na levém křídle. Z takovýchto protikladů v myšlení velitele vzniká při přípravě rozhodnutí „boj motivů“ a v podstatě umožňuje několik alternativních variant rozhodnutí.

Zpracování rozhodnutí

Mnohaletou zkušeností byla získána nejúčelnější cesta ke zpracování rozhodnutí, která respektuje a vychází z metodiky jeho přípravy.

Rozhodnutí jako bojový dokument začíná zpravidla na předem připravené mapě, na níž zakreslíme údaje z bojového

Třetí etapa — definitivní dokončení, dopracování a konečná formulace celého rozhodnutí. Při tom vychází velitel ze zámyslu a z návrhů štábu. Srovnáním možností splnění úkolu s výběrem nejlepšího (optimálního) nebo nejúčelnějšího (blízké optimálnímu) rozhodnutí a jeho formulace — to představuje závěr celého myšlení velitele při přípravě rozhodnutí k boji.

Taková je metodika přípravy rozhodnutí v obecných rysech.

Úzký vztah k procesu ujasnění úkolu a hodnocení situace má velký praktický význam. Proto ne zcela zdůvodněně se zdá být tvrzení některých autorů, že jakousi samostatnou etapou, která uzavírá proces myšlení velitele, je přijetí rozhodnutí. Jak jsem uvedl, proces přípravy a přijetí rozhodnutí je postupný. Je výsledkem složitých úvah, zvažování různých „pro a proti“ při ujasnění úkolu i v hodnocení situace — tzn., že přijetí rozhodnutí prolíná celým tímto procesem a postupně nabývá konečné podoby. V průběhu práce zpravidla najdeme několik variant rozhodnutí. Proto na samém konci není „přijetí rozhodnutí“, ale jde o jmenovitý výběr optimální varianty na základě stanovených kritérií. Po formulaci takové varianty je ukončen proces přípravy rozhodnutí. Ostatní pravděpodobné varianty probereme při organizaci součinnosti.

Velitelovo myšlení však s přijatým rozhodnutím pracuje i nadále, zvláště v období vedení boje. V tomto období bude velitel často upřesňovat, doplňovat ten, nebo onen prvek dříve přijatého rozhodnutí a při zásadní změně situace připravovat a přijímat i zásadně nové rozhodnutí. Žádný velitel totiž nemůže být přesvědčen o tom, že po přijetí i zdůvodněného rozhodnutí a vydání bojového rozkazu půjde boj jaksi samosebou — automaticky. Nepřítel se vždy bude snažit realizovat účinná protipatření. Proto myšlení a tvůrčí činnost velitele probíhá v boji prakticky bez přestávek.

rozkazu (nařízení) nadřízeného a situaci vlastních vojsk (o dva stupně níže). Část údajů převezmeme i z jiných dokumentů, nejčastěji z průzkumových a bojových hlášení, fotostřímků apod. Stupeň podrobnosti zákrasu závisí na velitelském stupni, čím nižší velitelský stupeň, tím bude

zákes podrobnější. Jakmile jsou na mapě vyjádřeny údaje o nepříteli, zakreslíme obdrženy bojový úkol. Současně s tím zakreslíme i úkoly jednotek a prostředků nadřízeného, zvlášť plánované jaderné údery, údery letectva, palby dělostřelectva, úkoly výsadků, protitankových záloh a pohyblivých odřadů zatarasovacích, čáry zasažení druhých sledů — v pásmu činnosti.

Organickým prvkem situace jsou sousedé. V rozkazu nadřízeného jsou uvedeny úkoly sousedů na stejném stupni velení. Proto musí štáb v průběhu přípravy rozhodnutí získat od sousedů údaje o úkolech a činnosti bezprostředních sousedů (o jeden stupeň nižšího).

To jsou v podstatě všechny základní údaje, které potřebuje velitel jako **výchozí údaje** k přípravě a přijetí rozhodnutí.

V průběhu ujasnění úkolu a hodnocení situace se vyjadřuje podrobněji uskupení nepřítelů a jeho pravděpodobný záměr. Zvlášť pečlivě se přitom zakreslují opěrné body, čáry rozvinutí druhých sledů a směry jejich protiztečí, místa velení a to nejen ve vlastním pásmu, ale také v pásmech bezprostředních sousedů.

Každý velitelem rozhodnutý prvek ihned zakreslíme na mapu. Nejprve jde zpravidla o bojovou sestavu a směry úderu při zteči, čáry bližších, následujících úkolů a úkolů dne, směry dalších útoků, čáry rozvinutí a doby jejich průchodu vojsky, rozhraní mezi prvky bojové sestavy. Dále zakreslíme úkol druhého sledu. Úkoly druhů vojsk vyjadříme po etapách — dílčích úkolech. Např. u dělostřelectva nejprve uvedeme jeho úkoly za palebné (dělostřelecké) přípravy, za provedu a palebné podpory. V dalším zakreslíme jeho palebná postavení jak před začátkem, tak i v průběhu útoku. V dalším obdobně vyjadříme úkoly jednotek a útvarů PVO, PTZ a POZ. Na mapě dále vyjadříme i místo a dobu rozvinutí míst velení a směr jejich přemísťování v průběhu útoku.

Rozhodnutí by nebylo úplné, kdyby na něm nebyly vyjádřeny hlavní otázky součinnosti. Ke sladění činnosti všech sil a prostředků však je třeba dodatečného řešení celé řady dalších otázek, i když hlavní způsob součinnosti byl velitelem v rozhodnutí vyjádřen. Proto na mapě rozhodnutí půjde nejčastěji o vyjádření sladěné činnosti útvarů (jednotek) s jadernými údery, palbou a údery klasických prostředků ničení. Především rozdělíme cíle mezi palebné prostředky na základě předpokládaných účinků plánovaných jaderných úderů, stanovíme způsob činnosti jednotek při vyvedení na čáru zteče, v době zteče, při o důležité objekty a čáry v hloubce nepřátelské obrany.

Při vyjadřování těchto údajů je třeba počítat s tím, že mapa rozhodnutí musí zůstat přehledná. Proto část otázek součinnosti a všestranného zabezpečení bojové činnosti můžeme vyjádřit i písemně, jako přílohu k rozhodnutí. Do textových příloh nebo do příslušných tabulek přímo na mapu uvedeme i některé podklady k rozhodnutí (poměry sil a hustoty, rozdělení posilových prostředků, strukturu palebné přípravy, součinnostní signály, rozdělení materiálních zásob apod.).

V současné době se požaduje, aby zpracování rozhodnutí jako bojového dokumentu bylo dokončeno v podstatě ve stejné době, kdy je velitel zformuloval. Toho můžeme dosáhnout jen souběžnou a sladěnou prací velitele a jeho štábu. Rozhodnutí ve stanovené době předkládáme nadřízenému ke schválení. Rozhodnutí (je-li zpracované na samostatné mapě) podepisuje velitel a náčelník štábu.

Kromě mapy rozhodnutí jsou úkoly druhů vojsk a služeb podrobně rozpracovány v dokumentech druhů vojsk zejména na pracovních mapách. Na těchto dokumentech je vhodné uvést i potřebné textové údaje.